

jedině k instančnímu přezkoumání výměru pojišťovny, mohla otázku pojistné povinnosti si vyřešiti jen prejudiciálně, nemohla však o ní vynésti výrok, právní moci schopný. Tak třeba chápati i nař. rozhodnutí a nutno proto považovati i výrok o pojistné povinnosti K.-ově za část odůvodnění vlastního rozhodnutí, vyčerpávajícího se ve zrušení platebního výměru pojišťovny. Platební výměr pojišťovny omezuje se na předpis splatného pojistného a neobsahuje určení platební povinnosti zaměstnavatelovy do budoucna. Již proto není přípustno, aby in concreto byla cena předmětu sporu — jak míní stížnost — vypočítávána podle zásad civ. soud. řádu (§ 6 zák. čl. I:1911), platných při pohledávkách na opětuující se peněžité plnění (srov. Boh. A 9753/32).

Ve věci vytýká stížnost nař. rozhodnutí jednak nezákonnost, jednak vadnost.

Třeba stížnosti přisvědčiti, že žal. úřad se mýlí, když vylučuje Gustava K. z pojištění podle zák. č. 221/24, proto, poněvadž je jako pensionovaný notář členem léčebného fondu veř. zaměstnanců. Žal. úřad přehlíží, že podle § 1 odst. 1 zák. z 15. října 1925, č. 221 Sb. o nemocenském pojištění veř. zaměstnanců, jsou pro případ nemoci u léčebného fondu pojištění veřejní zaměstnanci zde blíže uvedení, pokud nepodléhají nemocenskému pojištění podle zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. Vylučuje tedy pojištění podle tohoto zák. č. 221/24 pojištění u léčebného fondu podle zák. č. 221/25 a nikoliv naopak, jak usoudil žal. úřad.

Bylo proto nař. rozhodnutí, opírající se o nesprávný právní názor, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Mínil-li snad žal. úřad slovy nař. rozhodnutí: »který si hledá vedlejší nestálý a nepravidelný výdělek«, že zaměstnání Gustava K. u Dra M. nepodléhá pojistné povinnosti podle § 2 odst. 1 zák. č. 221/24 také proto, poněvadž je zaměstnáním vedlejším, opomenul uvést skutkové okolnosti a úvahy, z nichž čerpal závěr, že zaměstnání toto je u porovnání s celkovou hospodářskou a sociální situací Gustava K. rázu podružného, takže je lze kvalifikovati za zaměstnání vedlejší (srov. Boh. A 7563/28).

Nemůže proto po této stránce nss přezkoumati zákonitost nař. rozhodnutí a musil přisvědčiti stížnosti, že ve vytčeném nedostatku odůvodnění jest spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 10.264.

C e s t y: * I za účinnosti zák. č. 116/27 lze povolití vybírání mýta podle zák. č. 32/1867 z. z. čes.

(Nález ze dne 13. ledna 1933 č. 20.559/32.)

V ě c: Dr. Evžen P. v Praze proti okresnímu úřadu ve Vrchlabí o přestupek zákona o ukládání mýta.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem obecního trestního senátu v H. ze 30. září 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem zákona z 2. dubna 1867 č. 32 z. z.

čes., jehož se dopustil tím, že dne 26. července 1929 projel s osobním automobilem okresním mýtem v H., aniž zaplatil mýtné, a byl odsouzen k pokutě 30 Kč.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání proti tomu podané na základě §§ 13 a 17 zák. z 2. dubna 1867 č. 32 z. z. čes. zamítnuto z těchto důvodů: St-1 doznal, že dne 26. července 1929 projel mýtem, aniž mýtné zaplatil. Skutková podstata § 13 cit. zák. je tudíž nad veškerou pochybnost prokázána. Okresnímu úřadu nepřísluší přezkoumati zákonitost výnosu zem. úřadu ze 7. února 1929, jímž zřízení mýta v H. bylo schváleno. Zákonem o silničním fondu nebylo zavedení mýt vyloučeno, protože není nikde řečeno, že by majitelé aut proto, že platí silniční příspěvek podle zákona o silničním fondu, byli osvobozeni od každého jiného výkonu k dobru té které silniční správy.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou vytýkající, že vyhláška zem. presidenta ze 7. února 1929 o vybírání mýta na okresní silnici z H. do Š., pokud jí bylo dovoleno vybírání mýta za motorová vozidla, je nezákonná proto, že motorová vozidla jsou podrobena dani podle zák. č. 116/27 o silničním fondu, jehož účelem jest podle § 2 opatřiti prostředky na zlepšení silnic státních a na poskytování příspěvků na zlepšení těch tratí silnic zemských a okresních, které mají mimořádný význam pro dopravu, tedy také silnice z V. do Š., a že odporuje duchu tohoto zákona a zásadě o nepřipustnosti dvojího zdanění, aby nositelé příspěvků na silniční fond z toho důvodu, že používají silnic charakterisovaných v § 2 zák. o silničním fondu, byli povinni platiti ještě nějaké dávky další na udržování těchto silnic.

Tato námitka jest neodůvodněná.

Silnice z H. do Š. jest — jak je nesporno — silnicí okresní. Udržovati okresní silnice je podle § 7 zák. z 12. srpna 1864 č. 46 z. z. čes. a podle § 22 zák. z 31. května 1866 č. 41 z. z. čes. zásadně povinností okresu. K úhradě nákladů na udržování silnic vybírají se podle zák. z 2. dubna 1867 č. 32 z. z. čes. mýtné poplatky, jež — jak se ustanovuje v § 4 tohoto zák. — plynou do fondu, jemuž náleží silnici (nebo most) v dobrém stavu udržovati, tedy — jde-li o silnici okresní — do fondu okresního.

Na povinnosti okresu udržovati okresní silnici v dobrém stavu a na jeho právu — bylo-li mu podle předpisů zmíněného zák. č. 32/1867 z. z. čes. propůjčeno — vybírat k úhradě nákladů na udržování okresní silnice mýtné poplatky, nebylo nic změněno zákonem z 14. července 1927 č. 116 Sb. o silničním fondu. Ustanovuje-li se v § 2 tohoto zák. podle znění, jak bylo v platnosti v době vydání nař. rozhodnutí, že účelem silničního fondu je také opatřiti prostředky na poskytování příspěvků na zlepšení těch tratí silnic okresních, které mají mimořádný význam pro dopravu, zvláště dálkovou, nelze tomuto ustanovení rozuměti jinak, než že ze státního silničního fondu mohou býti poskytovány okresům, jež jsou povinny udržovati okresní silnice mimořádného významu, příspěvky na zlepšení takovýchto silnic, toto ustanovení zákona neposkytuje však podkladu pro názor hájený stížností, že účelem státního silničního fondu jest udržovati okresní silnice a že tomuto účelu slouží i daň z motorových vozidel, která jest jedním z běžných příjmů silničního fondu.

Tvrdí-li stížnost, že názor hájený žal. úřadem odporuje duchu zák. č. 116/27, který jest patrný také z motivů k tomuto zákonu, sluší na to odpovědět, že k vydání tohoto zákona došlo — jak jest zřejmo z důvodové zprávy k vládnímu návrhu tohoto zákona (tisk č. 447 senátu Nár. Shrom. republiky Čsl., r. 1927) — z toho důvodu, že všechny prostředky, které jsou běžně státem a samosprávou věnovány na udržování a rekonstrukci silnic, nedovedou udržeti silnice ani v technické rovnováze, čímž se zaviňuje postupný jejich úpadek, že zvýšené opotřebování silnic způsobuje hlavně rozvoj automobilismu, který klade na silnice nové těžké požadavky, a že oprávněnost daně z motorových vozidel ve prospěch silničního fondu plyne jednak z úvahy, že motorová vozidla svou vahou a rychlostí způsobují neobyčejné opotřebení silnic, jednak z okolnosti, že z úpravy silnic vyplynou majitelům motorových vozidel materiální výhody. Již z těchto úvah důvodové zprávy jest zřejmo, že legislativním důvodem zavedení daně z motorových vozidel na prospěch silničního fondu byla úvaha, že jejich používání způsobuje v první řadě mimořádné opotřebování silnic, na jejichž úpravu prostředky plynoucí z dosavadních příjmů nestačí, a že proto jest spravedливо, aby na motorová vozidla byla uvalena daň, jež jest věnována vlastně zase pro zlepšení předpokladů automobilismu. Dokládá-li stížnost své tvrzení, že zavedením silniční dávky byla všechna dosavadní mýta odstraněna a že jest nepřipustno, aby nová byla zavedena, poukazem na to, že v 2. odst. § 6 vl. nař. z 15. září 1927 č. 144 Sb. není mezi výkazy o finančním stavu samosprávné korporace žádající o příspěvek ze silničního fondu učiněno zmínky o mýtech, ačkoli v odstavci tom se pojednává o různých druzích legálních příspěvků, sluší na to odpovědět, že vzhledem k tomu, co bylo pověděno, nemohla by okolnost ta nic změnit na tom, že dosavadní předpisy o vybírání mýta zákonem č. 116/27 změněny nebyly. Nesprávnost stanoviska stížnosti jest však zřejmá i z textu § 6 cit. vl. nař., na nějž se stížnost odvolává, neboť samosprávné korporaci žádající o příspěvek ze silničního fondu se ukládá mimo jiné také, aby předložila rozpočet za běžný rok, a v rozpočtu tom musí ovšem uvést i příjmy z povoleného mýta.

Zbývá námitka, že vyhláška zem. presidenta v Praze ze 7. února 1929 jest nesprávná po stránce formální, ježto před vydáním tohoto výnosu nejednala zsp se zsk, jak se zřetelem na ustanovení zák. bylo její povinností. Vznášejíc tuto námitku, má stížnost patrně na mysli ustanovení 3. odst. § 1 zák. z 2. dubna 1867 č. 32 z. z. čes., podle něhož k uložení mýta na okresní silnice, které nejsou dosud mýtu podrobeny, udílí povolení k žádosti okr. zastupitelstva místodržitelství, smluvivši se o tom se zem. výborem. Tomuto předpisu bylo však v konkrétním případě zcela vyhověno, jak se st-1 mohl přesvědčiti již ze znění zmíněné vyhlášky zem. presidenta, počínající slovy »Za souhlasu býv. zsv-u povolují« Tvrzení, že souhlas zsv-u vyžádán nebyl, jest v odporu s jednacími spisy, v nichž jest uložen přípis zsv-u v Praze č. 145299-III/1928, podle něhož zsv se usnesl v sezení konaném dne 21. listopadu 1928, vysloviti souhlas s názorem zsp-é v Praze o udělení žádaného oprávnění k výběru mýtného na silnici V.—Š. Podle toho jest zmíněná výtka vadnosti vyhlášky zem. presidenta v Praze z 7. února 1929 bezdůvodná.